

Phần 7

- **C**ậu cảm thấy mình đỡ chút nào chưa?

Thục Linh lo lắng khi nhìn thấy sắc mặt trở nên xanh xao của Ánh Hồng. Có lẽ do Ánh Hồng ít nói hay sợ sệt nên khi vào bệnh viện không quen với không khí ở đó mới thấy khó chịu.

- Minh đỡ hơn rồi. Ngồi đây mình cảm thấy dễ chịu lắm.

- Ừ!

Bất chợt, Ánh Hồng lên tiếng:

- Thục Linh này! Cậu có nhìn thấy những căn nhà nhỏ xíu đó không? Từ trên đỉnh đồi này nhìn xuống nó quá nhỏ bé nhưng khi bước xuống dưới thì nó lại quá to lớn so với chúng ta.

Thục Linh quay lại nhìn Ánh Hồng ngỡ ngàng. Hôm nay Ánh Hồng rất khác so với mọi ngày, cô dường như đã biến thành một người khác thì phải.

- Ý của cậu là như thế nào?

Mỉm cười, Ánh Hồng nhìn miên man về khoảng không, nơi những hàng thông đang vì vu đong đưa theo làn gió, chúng quán quýt nô đùa với nhau vô tư không xa rời.

- Cậu có từng cảm thấy bị cô đơn chưa?

Thục Linh nhìn sững Ánh Hồng, cô vừa hỏi Thục Linh một câu hỏi hơi khác biệt so với thường ngày.

- Rồi, lúc trời mưa là tớ cảm thấy cô đơn nhất. Những lúc đó tớ chỉ ước là có người khác bên cạnh mình để chia sẻ buồn vui nhưng không hề có ai cả. Buồn lắm.

- Tớ thì đỡ hơn cậu, khi cô đơn tớ có em gái gần bên, nó sẽ kể chuyện tíu tít cho tớ nghe mỗi khi tớ buồn.

Thục Linh ngồi tựa cằm lên đầu gối, phụng phịu:

- Cậu thì sướng rồi, còn có em gái. Còn tớ không có một ai.

Lời Ánh Hồng vang lên trong gió ngàn bay cao khiến nó nhẹ tênh:

- Nó mất rồi đã bỏ rơi tớ lại một mình. Trên đời này, niềm hy vọng của mình đã bị người khác cướp mất, nên cuộc sống của tớ không có niềm vui.

Thục Linh chợt bối rối:

- Xin lỗi cậu, tớ không cố ý nhắc lại niềm đau đó của cậu.

- Không sao. Bây giờ tớ đã tìm được điểm tựa mới rồi.

Thục Linh vui mừng cho bạn:

- Tốt rồi, cậu không cần phải buồn nữa.

- Ủ! Tớ đang cố giữ người đó bên cạnh mình, tớ muốn người đó được vui trong cuộc sống, tớ sẵn sàng làm bất cứ việc gì đó để người đó vui.

- Cậu hy sinh như thế người đó biết không?

Ánh Hồng lắc đầu:

- Không.

Thục Linh đành im lặng. Ánh Hồng đang suy nghĩ về một điều gì đó, đôi mắt của Ánh Hồng chứa đầy sự suy tư trong đó. Gió thoảng nhẹ đưa một mùi hương thoang thoang đâu đây làm cho lòng người sáng khoái đi nhiều.

Thục Linh nằm ngửa xuống thảm cỏ dưới chân suy nghĩ về một khoảng trời của riêng mình.

Trong khi đó, Ánh Hồng đang tự vấn lòng mình xem sẽ làm gì với Thục Linh, có nên buông tha cho cô không? Nhưng không, chính Thục Linh đã cản đường của Mỹ Kim. Mỹ Kim không muốn có sự tồn tại của Thục Linh. Những gì Mỹ Kim không thích thì mình cũng không thích. Phải khừ cô ta thì Mỹ Kim mới vui mới cười nói chuyện với mình.

Nghĩ như thế, Ánh Hồng lấy từ trong túi ra con dao bấm, bật lên. Đôi mắt của Ánh Hồng lúc này là một lưỡi dao đang nhắm về phía Thục Linh.

- Ánh Hồng này! Cậu có biết hát không, buồn quá hà.

Bất chợt, Thục Linh mở mắt làm Ánh Hồng lúng túng, chỉ kịp giấu con dao phía sau lưng.

- Không... không tớ... tớ không biết hát.

Thục Linh cười phá lên:

- Hi hi hi... Cậu làm gì như gà mắc tóc thế, làm chuyện gì mờ ám phải không?

Ánh Hồng tái mặt khi Thục Linh nói những điều đó:

- Đâu... đâu có nói bậy không hà.

- Tớ nói vui thôi mà.

Thục Linh nói rồi đứng dậy vươn vai hít lấy một hơi đầy không khí rồi thở ra mạnh:

- Dễ chịu quá! Lâu rồi, tớ không có cảm giác này. Nơi đây thật đẹp phải không Ánh Hồng?

- Ủ!

- Nếu có chết ở đây, tớ cũng không nuối tiếc đâu. Hi hi... Nhưng mà chuyện đó là sau này kìa, tớ còn yêu đời lắm.

Ánh Hồng nói lảm bảm:

- Chuyện đời khó ai mà biết được phía trước như thế nào?

- Cậu nói gì không hà. Thôi, mình về đi, chắc Mỹ Kim và Yên Ninh sắp về rồi đó.

Thục Linh nói đoạn bước đi về phía trước chưa được hai bước thì cô đã nghe tiếng người gọi tên mình:

- Thục Linh chạy mau đi! Ánh Hồng là kẻ xấu đã hại Thanh Huy đó.

- Hả!

Thục Linh chưa kịp hiểu rõ câu chuyện thì đã bị kẻ cô bởi một con dao sắt bén:

- Đứng yên, tôi giết cô bây giờ!

Nói đoạn Ánh Hồng la to:

- Các người mà bước tới tôi đâm cô ta ngay lập tức đó.

Vừa lúc này Phú Thành cùng những người bạn trong ngành chạy đến, có cả Minh Nhật trong đó nữa. Minh Nhật vội nói:

- Để tôi đi cứu Thục Linh.

Phú Thành ngăn lại:

- Đừng, để xem tình hình đã.

Minh Nhật nóng nảy:

- Xem cái gì? Anh không thấy tên biến thái đó sắp làm hại Thục Linh rồi đó sao? Tôi không thể đứng đây giương mắt nhìn cô ấy bị hại.

Phú Thành không nói gì, bình tĩnh cầm ống loa nói vọng về phía trước:

- Alô... Quang Thịnh, anh thả Thục Linh ra đi, chúng tôi không làm hại anh đâu.

Quang Thịnh cười nắc nẻ:

- Ha ha... Thì ra các người đã biết tất cả rồi à? Cũng tốt đó, ta sẽ mang cô ta theo cùng về thế giới bên kia.

Thục Linh sợ hãi:

- Cậu không phải là Ánh Hồng sao?

- Hừ! Tới giờ mà cô vẫn còn ngây ngô nữa sao? Tôi đã lừa được tất cả các người trong khoảng thời gian dài, vậy mà các người không biết, quả đúng là những tên khờ đáng yêu.

- Tại sao anh phải làm hại tôi?

Dù rất sợ hãi nhưng Thục Linh cũng ráng trấn tĩnh để có thể khuyên răn Quang Thịnh, lưỡi dao lóe sáng trước mặt Thục Linh nuốt nước bọt nói:

- Anh làm chuyện này anh không nghĩ đến hậu quả sao? Em gái của anh mà biết được sẽ không an lòng đâu.

Quang Thịnh cười lớn rồi cất tiếng khóc như điên như dại, hấn nói giọng giật lại như người bị kích động mạnh:

- Tội bây nghĩ là tao tin lời tội bây sao? Đừng có gạt tao. Em gái tao đã bỏ tao rồi, đừng hòng gạt tao. Tội bây định lừa tao à. Đừng có mơ.

Trong khi đó, ở phía bên này, Minh Nhật cũng hoảng loạn không thua gì như lúc ở bên đó. Thục Linh có bề nào làm sao anh chịu được. Lòng Minh Nhật như lửa đốt khi nhìn thấy con dao lóe sáng bên cổ cô. Chân anh không chủ định mà cứ bước đi về phía Thục Linh, bước tiến sẽ càng lúc càng gần nếu như...

- Bắt anh ta lại!

Hai người công an bước tới giữ Minh Nhật lại theo lời Phú Thành.

- Buông tôi ra! Tôi phải sang bên đó!

Minh Nhật vung mạnh hai cánh tay để có thể vùng khỏi hai người đang giữ lấy mình rất dữ dội.

Bốp!

Phú Thành quát vào mặt Minh Nhật:

- Anh có thể im lặng để chúng tôi làm việc không? Việc anh qua đó có thể làm hại cô ấy, tên biến thái đó có lẽ đã có vấn đề về thần kinh nên chúng ta phải thật bình tĩnh tìm ra một kế sách an toàn bảo vệ cho Thục Linh lúc này.

Nghe những lời Phú Thành, Minh Nhật thôi không vùng vẫy nữa. Nhưng trong đôi mắt anh hiện lên vẻ hoang mang lo sợ cho người con gái phía trước.

Thục Linh sợ hãi, giọng run run:

- Tại sao anh làm chuyện này?

Thổi phù hơi lên gương mặt của Thục Linh, Quang Thịnh lượn lờ nói:

- Tại cô đã làm Mỹ Kim không vui. Những gì Mỹ Kim không thích, ta đây cũng không thích. Ha ha... Theo ta đi về phía bên kia đi, nơi đó có em gái ta đang chờ ở đó kìa.

Nói rồi, hấn giơ con dao sáng lóe về phía trước chực chờ đâm xuống là kết liễu một mạng người. Thục Linh sợ hãi vùng vẫy chạy về phía trước la to:

- Không!

Quang Thịnh sẩy tay nên Thục Linh chạy được, hắn cầm con dao chạy theo Thục Linh. Khi hắn gần đuổi kịp, giơ con dao lên để hạ Thục Linh, Thục Linh sợ quá nhưng vẫn cố chạy. Bất ngờ cô bị vấp phải một cành cây té lăn dưới đất.

- Lần này mày hết đường chạy rồi. Ha ha...

Nụ cười man rợ của tên biến thái làm bán loạn tinh thần Thục Linh. Tới lúc này không còn đường chạy nữa rồi, cô chỉ biết nhắm mắt buông xuôi cho số phận khi con dao dần dần hạ thấp xuống gần cô hơn.

Đoàng... đoàng... - Hai phát súng nổ giòn bên tai Thục Linh. Tới lúc này, cô vừa mở mắt ra thì đã nhìn thấy Quang Thịnh nằm ngay bên cạnh chỉ toàn là máu.

Thục Linh đứng bật dậy ngỡ ngác nhìn mọi người. Tới lúc này khi biết được chính xác là mình đã an toàn, Thục Linh bật khóc như trẻ con. Cô khóc như chưa bao giờ được khóc, nỗi sợ hãi vẫn còn in đậm trong đầu cô.

Minh Nhật đứng tần ngần trước mắt Thục Linh, anh không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn mọi người đưa tên biến thái đi nơi khác. Phú Thành cũng biến mất khi tên sát nhân được đưa đi.

Đợi đến lúc Thục Linh thôi ngừng khóc, Minh Nhật mới chậm chậm bước đến ôm chậm lấy Thục Linh:

- Anh lo cho em quá. Bây giờ được ôm em thế này, anh mới an tâm biết em đang ở bên anh. Đừng sợ nữa.

Nói rồi, Minh Nhật cúi xuống hôn lên đôi mắt vẫn còn ướt đẫm nước mắt của Thục Linh, rồi ôm cô vào lòng để cô cảm nhận được hơi ấm quanh mình.

Đêm buồn lạnh lẽo kéo theo nỗi cô đơn trong tâm khảm mọi người. Minh Nhật ngồi trầm tư bên ly cà phê nóng.

Sự việc vừa qua làm cho anh phải suy xét lại nhiều chuyện liên quan đến mình. Có lẽ phải kết thúc cuộc chơi này thôi, nó kéo dài chỉ làm khổ những người khác và trong đó có cả anh.

Nhưng nếu mọi việc được sáng tỏ thì có lẽ Thục Linh phải ra đi, anh thật sự không muốn cô phải ra đi. Nếu không có cô, cuộc đời anh sẽ cô đơn như lúc trước. Từ khi có sự hiện diện của cô và mọi người, ngôi nhà này đã có hơi ấm của niềm vui thay cho sự lạnh lẽo lúc xưa.

Thật không ngờ Quang Thịnh lại là một người mang bệnh không bình thường kể từ khi em gái mình qua đời. Chính sự u mê của hắn trong tình yêu đã

suýt làm hại bao nhiêu người. Quả thật Quang Thịnh là một người không tốt, nhưng bản chất của hắn không xấu, hắn chỉ vô tình có suy nghĩ lệch lạc trong phương hướng giải quyết vấn đề. Mà phải nói là Quang Thịnh đã đóng vai một Ánh Hồng thật xuất sắc đến nỗi người thân cận nhất như Mỹ Kim cũng không nhận ra.

- Con đang nghĩ gì đó?

Minh Nhật giật mình quay lại, bà Minh Nhật đã xuất hiện phía sau lưng anh lúc nào mà anh không hề hay biết. Đứng dậy kéo ghế cho mẹ, Minh Nhật cười tươi:

- Mẹ tìm con có việc gì không?

Bà Minh Nhật ngồi xuống ghế, mắt nhìn Minh Nhật đăm đăm. Bất chợt bà cất giọng đầy quyền lực:

- Con có biết mình đã bỏ phí hết bao nhiêu thời gian cho việc tìm ra Minh Nguyệt chưa?

Minh Nhật nhăn nhó:

- Con cũng đã cố gắng hết sức mình rồi mà mẹ.

- Hừ! Cố gắng hay chỉ lo chơi bời với các cô em gái hờ này? Sự việc mới vừa xảy ra trước mắt mà con vẫn chưa biết sợ ư?

- Mẹ!

Bà Minh Nhật đứng lên dứt khoát:

- Không nói gì thêm cả, ba con tuần sau sẽ về, con liệu mà tìm ra Minh Nguyệt đi.

- Mẹ! Chẳng phải mẹ tìm cho ra Minh Nguyệt để lấy phần tài sản mà mẹ cô ấy đã để lại sao?

- Con...

- Mẹ đừng tưởng con không biết chuyện gì cả, chính mẹ muốn chiếm đoạt số gia tài đó nên mới bắt con tìm ra Minh Nguyệt. Thật ra, mẹ chẳng yêu thương gì Minh Nguyệt và cả ba cũng vậy. Mọi người chỉ vì cái lợi trước mắt của mình mà làm những điều đó.

Bà Minh Nhật tức giận đến đỏ cả mặt:

- Con... con dám hỗn hào với ta như vậy hả? Đồ con bất hiếu! Bấy nhiêu năm ta nuôi con khôn lớn trong vàng son nhung lụa để rồi bây giờ con trả hiếu cho ta như lúc này sao Minh Nhật?

Minh Nhật thấy mẹ giận lên, trong lòng anh lại sợ, nhớ bà giận quá lên con đau tim thì khổ. Thôi thì bây giờ anh vượt giận bà rồi từ từ tìm cách giải quyết.

- Con xin lỗi mẹ, tại con cũng nóng quá. Chuyện tìm Minh Nguyệt, con sẽ cố gắng nhiều hơn.

Bà Minh Nhật có vẻ dịu lại đôi chút, bà cũng hạ giọng:

- Ủ. Con liệu mà làm đi. Ta đi nghỉ một chút, ta cảm thấy hơi mệt.

- Dạ.

Bà Minh Nhật đi rồi, Minh Nhật mới thở phào nhẹ nhõm. Anh rất hiểu tính mẹ anh, khi bà nóng giận thì lại lên cơn đau tim. Việc gì bà đã muốn thì mọi người trong nhà đều phải nghe theo, vì nếu không, bà lại làm mệt như lúc này.

Rồi đây anh phải làm gì để vẹn tròn đạo hiếu lẫn tình cảm của mình phải chăng đó là thử thách mà anh phải vượt qua.

Thục Linh ngơ ngác nhìn theo Minh Nhật rồi tiến vào trong:

- Đây là đâu?

Minh Nhật giải thích:

- Phòng của Minh Nguyệt lúc nhỏ.

- Vậy à!

Thục Linh đứng nhìn khắp một lượt căn phòng. Đây quả đúng là căn phòng của các cô ấm cậu chiêu trong gia đình giàu có. Phòng rất to, có thể nói là to gấp hai hoặc ba lần căn phòng của Thục Linh ở khu ổ chuột, phòng được bài trí rất đẹp, có nhiều búp bê được chất trên kệ. Tường thì được sơn màu hồng, đúng là phòng của con gái.

- Ở đây một mình chắc cô đơn lắm anh Nhật nhỉ?

Minh Nhật ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy?

Thục Linh giải thích:

- Thì căn phòng to như thế này mà ở có một mình buồn chết. Anh thử ở đây một mình đi rồi biết.

Minh Nhật ngạc nhiên nói:

- Có sao đâu, tôi cũng ở trong phòng một mình mà.

Thục Linh chắt lưỡi:

- Ái chà! Sao anh chậm tiêu thế! Này nhé! Anh là cậu chủ nhà này, anh muốn làm gì thì làm. Còn Minh Nguyệt thì lại khác, cô ấy chỉ có một mình, có lẽ lúc ấy chỉ biết ở trong phòng không tiếp xúc với một người nào khác.

- Có lẽ là như thế.

Không còn gì để có thể làm Thục Linh không khỏi suy nghĩ về Minh Nguyệt. Tại sao cô lại có cảm giác là lúc nhỏ Minh Nguyệt đã sống ở đây trong nỗi cô đơn. Có lẽ là đồng cảnh ngộ với nhau, cô cũng đã cô đơn suốt một khoảng thời gian dài. Đối với một đứa trẻ như cô và Minh Nguyệt thì đó quả là một thử thách hay một nỗi sợ hãi quá lớn.

Nghĩ bâng quơ, cô đi khắp gian phòng rộng lớn. Bất chợt, đôi mắt cô dừng lại ở chú gấu bông đặt ở cạnh giường.

- Ô! Nó dễ thương quá!

Minh Nhật nhìn con gấu rồi trả lời:

- Đó là con gấu mà Minh Nguyệt thích nhất. Lúc về ngôi nhà này Minh Nguyệt chỉ mang theo duy nhất con gấu này thôi.

- Vậy hả! Chắc cô ấy yêu quý nó lắm.

Minh Nhật gật đầu xác nhận:

- Ừ, nó là vật bất ly thân của Minh Nguyệt. Anh nhớ có lần anh đã giật con gấu này để trêu Minh Nguyệt. Không ngờ Minh Nguyệt phản ứng mạnh quá, nó giật lại con gấu cho bằng được, kết quả là bị sứt một bên tai con gấu. Minh Nguyệt khóc thét lên rồi lao vào đánh anh túi bụi, anh không ngờ nó lại dữ đến thế.

Như để minh chứng cho lời nói của mình. Minh Nhật cầm con gấu lên chỉ vào vết khâu sơ xài mũi to mũi nhỏ:

- Nè! Chính tay Minh Nguyệt nó khâu đó, nó không mượn ai khâu giùm mà tự tay làm lấy.

Thục Linh cầm con gấu lên và mân mê chỗ bị chấp vá, hỏi:

- Nó có tên không anh Nhật?

Minh Nhật không hiểu hỏi lại:

- Ai?

Thục Linh chỉ tay vào con gấu:

- Con gấu này nè.

Minh Nhật vỗ trán mỉm cười:

- À, có. Tên nó là Bảo Bảo.

Nụ cười trên môi Thục Linh bỗng tắt lịm, gương mặt cô từ hồng hào phút chốc trở nên xanh xao, những biểu hiện của cô thay đổi rất nhanh đến nỗi Minh Nhật cũng nhận ra.

- Em sao vậy Thục Linh?

Thục Linh giật mình bởi tiếng nói Minh Nhật, cô vội lắc đầu:

- Không! Không sao...

- Kỳ vậy? Tự dưng đang vui mà em lại biến sắc và trên mặt còn đổ cả mồ hôi nữa kìa.

Thục Linh vội lau nhanh những giọt mồ hôi trên trán, lắp bắp nói:

- Tại em muốn bệnh. Thôi, em về phòng đây.

Nói rồi, Thục Linh đi nhanh về phòng, không nói một lời nào. Cô quên luôn cả việc mình ôm con gấu bông theo về phòng trước sự ngỡ ngàng của Minh Nhật.

Đêm đã rất khuya mà Thục Linh vẫn không ngủ được, cô trần trọc băn khoăn, lo lắng. Hết lăn về phía bên này rồi lại lăn về phía bên kia, cô vẫn chưa dễ được giấc ngủ.

Cái tên Bảo Bảo đã khắc sâu in đậm vào trong tiềm thức của cô bây giờ đã được khơi dậy. Khi nghe Minh Nhật nhắc đến tên Bảo Bảo, Thục Linh như có cảm giác gì đó rất quen thuộc. Giấc mơ lúc này đã đưa ngược về ký ức, cô đã gọi cái tên ấy trong niềm vui của tiềm thức.

Cái tên ấy chính là tên của anh trai cô, từng té bào trong con người cô điều mánh bảo cho cô biết rõ điều đó. Nhưng tại sao tên của anh cô là trùng khớp với tên của chú gấu Minh Nguyệt yêu thích. Chuyện này là như thế nào?

Mãi trần trọc với những suy nghĩ Thục Linh đã đi vào giấc ngủ trong muện màng đầy lo lắng.

Thức dậy sau đêm không yên giấc, Thục Linh cảm thấy cơ thể mình mệt mỏi rối rời, từng khớp xương trong người như không muốn nhắc lên nổi để cử động.

Uể oải, Thục Linh bước ra vườn sau ngồi cho thư giãn đầu óc. Vừa bước ra khỏi tàn cây trâm ỏi sum suê, Thục Linh đã gặp ngay Thanh Huy ở đó. Cô ngạc nhiên nhưng vẫn nở một nụ cười xã giao:

- Chào buổi sáng anh Thanh Huy.

Thanh Huy cũng nở một nụ cười đáp trả:

- Chào! Em uống trà không?

Thanh Huy chỉ vào bình trà nóng hổi trên bàn trước mặt đầy vẻ mời gọi. Thục Linh nhún vai tỏ vẻ đồng ý:

- Có lẽ em cần một tách trà để tỉnh táo hơn trong buổi sáng này.

- Sao thế? Tôi qua ngủ không ngon giấc hay sao mà em bơ phờ thế?

- Dạ, hơi khó ngủ một chút.

- Có chuyện gì sao? Ừm. Em có thể xem anh là một chuyên gia tâm lý để có thể tư vấn cho em được đó.

Thục Linh sau khi nghe câu nói của Thanh Huy, đã bật cười:

- Cái anh này, chuyện này mà cũng giỡn được.

Thanh Huy cười nắc nẻ:

- Không giỡn đâu nha, anh đã được cấp bằng rồi đó.

- Bằng gì?

- Thì bằng tiến sĩ tâm lý.

Thục Linh nhăn mũi hỏi:

- Thế bằng của anh được cấp từ ai?

Thanh Huy vỗ tay đánh bốp nói:

- Thì từ thằng bạn là tiến sĩ tâm lý của anh.

Thục Linh mỉm cười:

- Thì ra là học lỏm được của người khác.

- Nè! Đừng chê, anh đây cũng giỏi lắm đó. Anh đã từng là tri kỷ của nhiều người để giúp họ giải quyết những khúc mắc trong vấn đề tâm lý.

Thục Linh cười xòa, nhưng bất giác nụ cười tắt hẳn trên môi khi cô nghĩ đến những giấc mơ và trí nhớ nhỏ nhoi của mình khi xưa:

- Anh Huy nè!

Thanh Huy dừng uống ngụm trà ngược mắt lên hỏi:

- Gì em?

Thục Linh bút rút khó mở lời:

- Em có nhớ bạn, từ nhỏ nó đã bị bỏ rơi, nó luôn có suy nghĩ là chính anh trai của nó đã bỏ rơi nó. Nhưng nó lại rất tin tưởng người anh đó và xem người anh đó như là một thần tượng trong lòng. Nhưng bây giờ nó phát hiện người anh đó có thể không có thật trên đời, như thế là sao hả anh?

Sau khi nghe câu chuyện Thục Linh kể, Thanh Huy có vẻ đắm chiêu trong suy nghĩ:

- Có lẽ bạn của em đã mắc bệnh hoang tưởng.

- Bệnh hoang tưởng?

Thanh Huy gật đầu:

- Ủ! Khi người ta muốn có một thứ gì đó mà không có thì người đó luôn tưởng tượng ra mình có thứ đó trong tâm trí mình và dần dần nó trở thành tiềm thức trong trí nhớ của bạn em.

Thục Linh hoang mang:

- Vậy trí nhớ về người anh của bạn em chỉ là bịa đặt.

- Anh không biết điều đó vì chưa thể khẳng định rõ được, có thể cô ta bị tác động từ một nguyên nhân sâu xa nào đó.

Thục Linh không nói gì, cô bần thần suy nghĩ: Phải chăng cô đúng là bị bệnh hoang tưởng theo đúng lời Thanh Huy nói. Nếu vậy, từ trước tới nay cô đã tự gạt mình trong suy nghĩ về một người anh lý tưởng tuyệt vời.

- Em vào trong đây. Anh Huy ngồi chơi.

Thanh Huy ngạc nhiên:

- Ủa! Mới đó đã vào rồi, không đợi Minh Nhật ra hay sao? Nó đi nghe điện thoại rồi xuống liền bây giờ chứ gì?

Thục Linh lắc đầu:

- Dạ thôi, em thấy hơi đói nên vào nhà tìm thức ăn.

Thanh Huy cười tươi nhìn Thục Linh:

- Ủ. Nhớ chừa phần cho anh ăn ké với nha.

Thục Linh cũng bật cười với câu nói đùa của Thanh Huy:

- Biết rồi, em cũng ăn ké mà.

Nói đoạn, cô bước vào nhà. Vừa đến cửa phòng thì cô đã gặp ngay Yên Ninh đang đứng loay hoay ở hành lang ban công phía ngoài. Thục Linh định không nói gì mà lặng lẽ vào phòng, nhưng cô chợt nghe tiếng Yên Ninh gọi tên mình:

- Thục Linh! Thục Linh! Lại đây, tớ cho xem cái này nè!

Không muốn đi nhưng Thục Linh lại sợ Yên Ninh sẽ buồn nên cố gắng làm như mình không có gì mà tươi cười với Yên Ninh:

- Cậu cho tớ xem cái gì đâu?

Yên Ninh kéo tay Thục Linh đến bên cạnh cửa sổ, chỉ tay:

- Cậu xem kia, đẹp chưa ạ?

Đứng từ trên nhìn xuống là một luống hồng đang nở rộ rất đẹp. Nhưng điều đặc biệt ở vườn hồng này là nó được cấu tạo rất đẹp, mang hình của một trái tim, ai mà khéo tưởng tượng thế nhỉ.

- Đẹp quá! Cậu giỏi thật đó, bấy lâu nay mình chăm sóc chúng mà đâu biết từ trên cao nhìn xuống vườn hồng lại đẹp thế này.

- Hi hi.. Tớ là siêu khám phá này.

Thục Linh cười tươi với Thục Linh. Cô đứng tựa ban công nhìn vườn hồng say mê. Hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, nó rất đẹp nhưng có nhiều chông gai.

- Ủa! Cậu cũng xoay ngón tay thế này nữa hả?

Thục Linh giật mình nhìn Yên Ninh, rồi cô chợt hiểu ra vấn đề nên cười xòa:

- À! Cái này tớ quen rồi, đó là cái tật của tớ đó. Suyt! Đừng nói cho ai biết nha!

Yên Ninh tròn mắt ngạc nhiên:

- Ủa! Tôi thấy anh Minh Nhật cũng có cái tật y như cậu vậy đó.

- Thế à! Chắc trùng hợp thôi.

Yên Ninh tay chống lên ban công, tay ôm lấy cằm, nói:

- Mà tớ thấy hai người có nhiều điểm khá giống nhau đó, không chừng cậu đúng là Minh Nguyệt, em anh Minh Nhật thì sao?

Thục Linh cười giả lờ:

- Làm gì có.

Yên Ninh ngược mặt nhìn Thục Linh, có vẻ triết lý:

- Sao không! Mỹ Kim đã rời khỏi đây để chăm sóc Quang Thịnh, coi Mỹ Kim vậy chứ cũng có tình nghĩa lắm, không bỏ bạn. Tất nhiên cô ấy cũng rời khỏi cuộc tìm kiếm em gái của Minh Nhật luôn rồi. Còn tớ thì không bao giờ có thể làm con gái nhà Minh Nhật. Vì tớ là cục cưng của ba mẹ tớ, chỉ vì ham vui nên tớ mới tham gia trò chơi này. Bây giờ chỉ mỗi cậu là người có khả năng là con nhà này thôi.

Thục Linh bàng hoàng trước câu nói của Yên Ninh, đó không phải là sự thật mà Thục Linh hằng mong muốn:

- Không! Không thể có chuyện như thế! Mình không muốn, không muốn thật mà!

Thục Linh khóc nức lên từng cơn rồi chạy thật nhanh vào phòng khóa trái cửa lại, nước mắt lã đãi trên hàng mi. Có thể nào lại như vậy, cô lại yêu chính anh ruột của mình. Ông trời có quá tàn nhẫn với cô hay không?

Đôi mắt Thục Linh lóe sáng tia hy vọng cuối cùng, cô mở cửa phòng chạy ra, vừa chạy cô vừa lau nhanh dòng nước mắt.

Tới cửa phòng Minh Nhật, cô không gõ cửa mà vịn cửa bước vào. Minh Nhật đang ngồi trước màn hình máy vi tính, mái tóc anh bông bênh theo làn gió thật lãng tử và hút hồn người khác.

- Anh Minh Nhật!

Tiếng Thục Linh gọi tên anh sao mà da diết và sâu lắng, ước chi anh được nghe câu nói này suốt cả cuộc đời. Mím cười Minh Nhật quay lại nhìn Thục Linh:

- Có chuyện gì không cô bé?

Thục Linh bước tới nắm cánh tay anh kéo dậy, cô không nói gì chỉ ôm cứng lấy anh mà khóc. Minh Nhật không biết chuyện gì xảy ra, anh chỉ biết im lặng làm bờ vai cho cô nương tựa mỗi khi cô buồn.

Khoảng không gian lặng lẽ trôi không một tiếng động xảy ra, bất chợt Thục Linh đẩy Minh Nhật ra rồi nhìn anh bằng ánh mắt da diết.

Chưa hề thốt ra một câu yêu thương nào đối với đối phương nhưng cả hai con người đều cảm nhận sự gắn bó cần có nhau trong ánh nhìn.

- Anh Nhật đi theo em đi.

Minh Nhật ngạc nhiên:

- Nhưng đi đâu?

- Bệnh viện.

Chỉ nói bấy nhiêu đó rồi Thục Linh kéo Minh Nhật đi nhanh về phía trước, suốt cả đoạn đường không ai nói với ai câu nào, bao trùm vẫn là không khí im lặng.

Xe dừng lại ở cổng bệnh viện, Thục Linh nôn nóng bước vào khoa xét nghiệm. Vừa gặp bác sĩ, cô đã vội nói:

- Bác sĩ xin hãy xét nghiệm ADN cho chúng tôi.

Tới giờ phút này, Minh Nhật mới cảm nhận được hết những điều bất thường xảy ra với Thục Linh mấy hôm nay. Xét nghiệm ADN sao chỉ có anh và cô, phải chăng cô nghi ngờ anh và cô cùng huyết thống?

Minh Nhật chấp tay cầu nguyện cho anh và Thục Linh không phải là anh em. Chỉ mong có như thế, đó là điều mơ ước của anh.

Lấy xong mẫu máu xét nghiệm, cô y tá mỉm cười với Minh Nhật và Thục Linh:

- Anh chị cứ ngồi đây đợi khoảng hai tiếng sau sẽ có kết quả.

Nói rồi, cô y tá bước đi, trên tay vẫn cầm chiếc khay đựng hai ống nhựa chứa máu của hai người.

- Thì ra hai người ở đây.

Yên Ninh chạy vội tới bên Thục Linh và Minh Nhật đang đứng, do sơ ý Yên Ninh đã đâm vào cô y tá đang bước tới, cả hai cùng té.

- Ui da! Đau quá!

Cô y tá bị té vô cớ nên cáu gắt:

- Cô đi đứng kiêu gì thế, đây là bệnh viện chứ có phải ngoài đường đâu.

Yên Ninh chấp tay cáo lỗi, nói nhỏ:

- Em xin lỗi chị nghe, tại em đi nhanh nên không thấy chị.

Để chứng minh sự thành tâm hối lỗi của mình, Yên Ninh đã lượm hai ống nhựa để vào khay cho chị y tá rồi cười cầu hòa:

- Xong rồi đó chị, cũng may là mấy ống này không bị sao.

Cô y tá không nói gì chỉ thở phào rồi nói lảng:

- Lần sau nhớ đi đứng cẩn thận hơn đó.

- Dạ! Em chào chị!

Yên Ninh cười vừa đưa tay “bye bye” chị y tá, khiến chị ta cũng phải phì cười. Quay trở lại với Thục Linh và Minh Nhật, Yên Ninh vội nói:

- Hai người chơi kỳ, đi mà không gọi em gì hết.

Minh Nhật lúng túng:

- Tại gấp quá anh quên.

Yên Ninh làm mặt giận:

- Nghỉ chơi với hai người luôn, tự dưng lại bỏ quên em. Mà mọi người tới đây thăm ai vậy?

Thục Linh đưa tay vuốt tóc, cố kéo dài thời gian:

- Mình đến đây xét nghiệm ADN với anh Minh Nhật. Xin lỗi vì đã không đưa cậu theo cùng, mình muốn phiêu lưu một chút thôi mà.

Yên Ninh nôn nóng:

- Thế có kết quả chưa?

Minh Nhật nói thay Thục Linh:

- Chưa. Phải đợi khoảng hai tiếng nữa mới có kết quả.

Yên Ninh nghe thế liền nói:

- Em sẽ cùng đợi với hai người xem kết quả thế nào?

Thục Linh đề nghị:

- Hay sẵn đây Yên Ninh cũng xét nghiệm luôn đi xem như thế nào?

Yên Ninh khoát tay lia lịa:

- Không cần đâu, mình chắc không phải rồi, mình thuộc mẫu người hoàn toàn trái ngược với anh Nhật mà, lý nào lại có thể là anh em được. Lỡ kết quả có trục trặc thì lần sau mình xét nghiệm lại chứ có gì đâu.

- Cậu nghĩ sao cũng được.

Ngoài mặt thì nói thế nhưng trong lòng thì Thục Linh thì buồn da diết. Cô vừa mong đợi kết quả xét nghiệm xem thực hư thế nào, nhưng một nửa con người trong cô là khẩn cầu sẽ không có kết quả xét nghiệm. Đối diện với sự thật có khi lại khiến người ta đau lòng.

Ngồi ở bên cạnh tâm trạng Minh Nhật lúc này cũng không khác gì Thục Linh. Tuy có phần cứng rắn hơn, không biểu lộ ra ngoài mặt như Thục Linh, nhưng có ai hay chẳng anh đang bấm lấy tay mình cho thật đau để bình tĩnh chờ đợi kết quả.

Thấy cô y tá vang lên ở góc phòng khiến cho cả ba phải giật mình:

- Mời anh Hoàng Minh Nhật, chị Thục Linh vào phòng gặp bác sĩ.

Minh Nhật và Thục Linh cùng đứng dậy, có cả Yên Ninh cùng đi theo. Vừa tới trước cửa phòng, Minh Nhật và cả Thục Linh không ai muốn mở cửa. Hiểu ý, Yên Ninh liền nói:

- Để em mở cửa cho.

Cánh cửa vừa được mở, Thục Linh định bước vào thì nghe tiếng Minh Nhật gọi giật lại:

- Thục Linh!

Minh Nhật tiến tới nắm lấy bàn tay Thục Linh như để truyền thêm sức mạnh cho cô. Rồi anh hiên ngang bước vào phòng bác sĩ cùng Thục Linh:

- Chào cô cậu, mời các cô cậu ngồi xuống.

Vị bác sĩ đưa tay đẩy gọng kính lên, nhướn mày nói:

- Kết quả xét nghiệm đã có rồi.

Minh Nhật nôn nóng:

- Kết quả như thế nào hả bác sĩ?

Vị bác sĩ nhìn hồ sơ rồi trầm ngâm nói:

- Theo kết quả xét nghiệm thì ADN trong máu của anh Minh Nhật đây và cô Thục Linh hoàn toàn trùng khớp, điều đó chứng tỏ anh chị có cùng chung huyết thống với nhau.

Như vừa đi trên đất bằng bỗng bước hụt chân, Minh Nhật rơi độp xuống bờ vực tuyệt vọng. Trời ơi! Phải chăng đây là sự thật? Người mà anh yêu lại chính là em gái của anh, lẽ nào lại có chuyện như thế.

Không! Minh Nhật chẳng thể nào lầm lẫn được, kết quả đã được ấn định rồi. Đây chính là một sự thật, sự thật khiến người ta đau buồn. Cảm giác quen thuộc đã đến với anh từ lâu rồi mà anh không muốn khẳng định điều đó.

Mưa lại rơi trên thảm cỏ xanh rì ngoài sân, Thục Linh đứng bên cửa sổ tựa cửa nhìn ra ngoài. Có lẽ đây là sở thích của riêng cô mỗi khi mưa là cô lại thích ngắm nó. Mưa Đà Lạt có khác nó kéo dài thật lâu nhưng lại nhẹ nhàng như một bản nhạc dịu êm diễn tả tâm trạng của con người theo từng cung bậc của cuộc sống. Lúc rí rả như đang tâm sự có lúc lại âm ỉ dữ dội như một bản hùng ca.

Khoác thêm chiếc áo len bên ngoài, Thục Linh mở cửa bước sang phòng Yên Ninh cho đỡ buồn. Gõ nhẹ cánh cửa phòng Yên Ninh, Thục Linh cứ mong là Yên Ninh sẽ ở đây mãi với mình cho cô còn có bạn. Vừa bước vào phòng, Thục Linh ngạc nhiên:

- Yên Ninh! Những thứ này là gì? Cậu định đi đâu sao?

Yên Ninh đứng dậy phất tay rồi đóng valy lại rồi mỉm cười với Thục Linh:

- Đã đến lúc mình phải ra đi rồi. Nơi này không phù hợp với mình. Ngôi nhà nhỏ của mình với ba mẹ đang chờ mới là nơi của mình.

Thục Linh nắm lấy tay bạn:

- Nhưng cậu đi, tớ sẽ buồn lắm.

Đặt bàn tay mình lên tay Thục Linh, Yên Ninh chân thành nói:

- Buổi tiệc nào mà không tàn, nỗi buồn rồi sẽ đi qua để nhường cho niềm vui. Ở nơi đây cậu có thể tìm thấy những người khác làm bạn và đặc biệt hơn, nơi này có gia đình bạn.

Thục Linh ngồi xuống giường giúp Yên Ninh thu xếp những món đồ lặt vặt cho vào valy, cô mỉm cười dịu dàng:

- Mới đây thôi, tớ còn ngỡ ngàng khi bước vào ngôi nhà này với cậu và các bạn nhưng bây giờ chỉ còn mỗi mình tớ.

- Đừng buồn nữa, Thục Linh. Cậu buồn, tớ không vui đâu.

Thục Linh ngược mặt lên nở nụ cười gượng gạo:

- Ủ, tớ hứa là không buồn mà, tớ cười rồi nè.

Yên Ninh chọc bạn:

- Xấu quá đi, cậu cười gì mà giống khi quá vậy?

Thục Linh liếc yêu Yên Ninh:

- Đồ khi! Cậu chỉ giỏi chọc thôi.

- Ủ, rồi sao? Tớ sẽ cho cậu cười tới nổi van xin tớ luôn nè.

Nói rồi Yên Ninh nhảy phóc lên giường cù lét Thục Linh tới tấp, làm Thục Linh phải la lên:

- Thôi thôi, tha cho tớ! Nhột quá, tớ chịu không nổi đâu.

Yên Ninh ngừng tay ngồi thở hổn hển:

- Mệt quá!

- Ai bảo cậu giỡn chi?

Thục Linh cũng ngồi dậy vuốt lại mái tóc bị rối của mình, bất giác, cô hỏi:

- Ở nhà cậu chắc vui lắm.

Nghe nhắc đến gia đình, đôi mắt Yên Ninh sáng lên:

- Ủ, vui lắm. Nhà tớ luôn luôn có tiếng cười. Nụ cười là tiêu chí của gia đình tớ mà.

- Sao kỳ vậy?

Yên Ninh bước tới valy mở ra lấy khung ảnh đưa cho Thục Linh.

- Ba tớ là bác sĩ nha khoa mà.

- Nếu có dịp, cậu có mời tớ đến nhà không?

Yên Ninh đứng dậy dang hai tay ra nói:

- Gia đình tớ là một tổ ấm vĩ đại luôn ôm ấp mọi người, nên khi cậu thấy buồn hãy đến bên tớ để tớ hóa phép ban cho cậu nụ cười.

Thục Linh khoát tay:

- Chỉ giỏi nói khoát thôi.

Yên Ninh cười hì hì rồi chạy biến đi đâu đó, mãi một lúc lâu mới trở lại.

- Tặng cậu nè.

- Gì thế?

Yên Ninh dí dí ngón tay trên hộp quà, tủm tủm lên tiếng:

- Cậu mở ra đi, quà tạm biệt đó.

Thục Linh liếc yêu:

- Cậu đó bày vẽ không hà.
- Đó là tấm lòng của mình, cậu giữ nó để làm kỷ niệm.
- Ừ!

Thục Linh ôm lấy hộp quà mà lòng buồn rười rượi. Tạm biệt cậu, tạm biệt Yên Ninh dễ thương. Mọi người ra đi cứ ngỡ là mình sẽ hạnh phúc khi trở về bên cạnh gia đình, nhưng mấy ai hiểu cho con tim đang rỉ máu của cô nó đau nhói lên từng cơn mỗi khi gặp mặt Minh Nhật.

- Thưa cô Thục Linh, bà chủ cần gặp cô.
- Dạ con tới liền.

Thục Linh đứng dậy nhìn Yên Ninh, mỉm cười:

- Cho tớ ôm cậu một cái để tạm biệt nào.

Yên Ninh cảm động đứng dậy ôm choàng lấy Thục Linh:

- Khi rảnh nhớ ghé thăm tớ nhé.

Siết chặt vòng tay một lần nữa rồi nhẹ nhàng buông ra, Thục Linh bước sang phòng bà Minh Nhật.

- Thưa, bà gọi con.

Bà Minh Nhật tươi cười rạng rỡ:

- Lại đây con gái! Đừng gọi ta là bà nghe xa cách lắm, cứ gọi là mẹ hoặc dì cũng được để cho nó thân mật hơn.

Thục Linh rụt rè thưa:

- Dạ!

Minh Nhật đã nói với ta chuyện con chính là Minh Nguyệt. Cứ tưởng là sẽ không tìm thấy con rồi đó, không ngờ bây giờ con lớn lên lại xinh đẹp như thế này.

Thục Linh cúi đầu không nói gì, bà Minh Nhật lại nói tiếp:

- Minh Nguyệt này! Con có muốn làm điều gì không?

Thục Linh không hiểu lời bà Minh Nhật, nhưng cũng lắc đầu nói:

- Dạ, con không cần gì đâu dì.

- À! Ba con ngày mốt sẽ về. Chắc ông ấy cũng nôn nóng gặp con gái lắm. Minh Nguyệt nè! Con có nhớ lúc mẹ con mất đã trao cho con một vật gì không?

Thục Linh nhíu mày suy nghĩ:

- Con không biết. Ký ức lúc xưa của con rất mù mờ.

Bà Minh Nhật lãnh đạm:

- Thế à!

Thục Linh đáp thật lòng:

- Dạ.

- Bây giờ con cũng đã là con nhà này nên dì cũng muốn chúng ta trở nên thân thiết hơn, con hiểu không?

- Con hiểu.

- Mẹ con có để lại...

- Đừng bắt ép Minh Nguyệt nữa mẹ. Cô ấy không biết gì đâu.

Tiếng Minh Nhật vang vọng phía sau lưng bà Minh Nhật, anh bước xăm xăm về phía mẹ nói tiếp:

- Mẹ đừng làm khó Minh Nguyệt.

Bà Minh Nhật cười khẩy:

- Hừ! Con biết gì mà nói. Mẹ chỉ muốn tốt cho Thục Linh thôi. Chỉ cần Minh Nguyệt nói ra mật khẩu thì mẹ sẽ mở một tài khoản mới lớn hơn cho Minh Nguyệt ở ngân hàng.

Thục Linh không hiểu, cô vội hỏi:

- Mật khẩu gì? Con không hiểu.

Bà Minh Nhật mỉm cười quay lại nhìn Thục Linh, vuốt ngọt:

- Là mật mã tài khoản của mẹ con đó. Ta tin chắc là con biết.

- Thật sự là con cũng không rõ điều đó.

Bà Minh Nhật cố gắng thuyết phục:

- Con cứ nghĩ đến cái tên hoặc con số gì đó mà con cảm thấy quan trọng nhất là được rồi.

- Con...

Bà Minh Nhật cố gắng nói vào:

- Con thử thôi cũng được, để dì gọi trợ lý vào.

Nói rồi, bà Minh Nhật bước đi nhanh ra ngoài. Trong phòng còn lại hai người, Thục Linh không biết làm sao mở đầu câu chuyện với Minh Nhật.

- Em không cần phải giúp mẹ anh. Hãy yên phận đi, đừng nên làm điều gì cả.

- Nhưng em đâu có làm điều gì sai?

- Anh chỉ nói thế, em tự hiểu đi. Nơi này không dễ sống như em nghĩ đâu.

Minh Nhật đang cáu gắt với cô ư? Cô đâu làm gì có lỗi. Bà Minh Nhật lại bước vào theo sau bà là một người đàn ông diện bộ áo vest đen nghiêm nghị. Bà Minh Nhật bảo:

- Chuẩn bị đi Nhân.

- Dạ, xong rồi, thưa bà chủ.

Bà Minh Nhật khoát tay ra hiệu cho người trợ lý tên Nhân chờ. Xong, bà quay lại với Thục Linh:

- Minh Nguyệt, con thử đi.

Thục Linh còn chưa biết làm gì thì bà Minh Nhật lại hỏi thúc:

- Con cứ thử cái tên nào mà con cảm thấy quan trọng nhất, cố lên con.

Thục Linh bối rối, cái tên gì đây? Cô chưa hề nghĩ mình gặp hoàn cảnh như thế này. Cô nhìn Minh Nhật để lấy lại tinh thần. Nhưng anh đã quay mặt đi nơi khác khi bắt gặp ánh nhìn của cô. Bất giác, Thục Linh thấy mình đang rất cô đơn lẻ loi, dù xung quanh cô đang có rất nhiều người. Uất ức làm cho nước mắt tràn mi, cô bỗng nói:

- Bảo Bảo...

Bà Minh Nhật lật đật nói:

- Sao rồi Nhân?

Người trợ lý bấm máy vi tính một lúc rồi mỉm cười nói:

- Dạ được rồi, thưa bà chủ.

Bà Minh Nhật vui mừng:

- Con giỏi lắm đó Thục Linh, di thật mừng vì con đã xem di như mẹ mà nói ra mật mã.

Minh Nhật lạnh lùng nói:

- Em về phòng đi. Anh có chuyện cần nói với mẹ. Cả cậu nữa Nhân, cậu đi làm việc của mình đi.

Đợi mọi người ra khỏi phòng hết rồi Minh Nhật bắt đầu nóng giận:

- Vừa lòng mẹ chưa? Toàn bộ số tài sản đó đã về tay mẹ mà Thục Linh không hề hay biết.

Bà Minh Nhật cười nhạt đây về tính toán:

- Mẹ nó đã cướp ba con từ tay mẹ thì bây giờ mẹ lấy lại số tài sản này thì có gì là quá đáng đâu, nó chỉ là sự bù đắp cho mẹ đã im lặng bấy lâu nay thôi.

- Con sợ sự tính toán của mẹ luôn rồi. Con không ngờ mình có một người mẹ có trái tim bắt đầu nguội dần.

Minh Nhật quay đi khi vừa dứt câu. Vậy đúng là sự thật rồi. Thục Linh chính là em ruột của anh. Ôi! Còn gì đau đớn hơn là gần trong gang tấc mà xa cách nghìn trùng.